

forslag desangaaende, og jeg skal derfor indskrænke mig til at stemme for det af Justitsministeren stillede Endringsforslag. Det er efter min Mening et Skridt henimod det samme Formaal, som først finder sin Fuldstændiggjørelse, naar vi engang ved Lov bestemme, at Administrationen skal give Grunde for sine Resolutioner i det Slags Sager. Med Hensyn til Nødvendigheden af at offentliggjøre Erklæringerne, vide vi jo alle, at den ligger deri, at der, maaskee i mange Tilfælde med Urette, men vistnok ogsaa i visse Tilfælde med Rette, har udbredt sig den Mening hos Befolkningen, at der ad de hemmelige Erklæringers Vej kunde insinueres Noget, der ikke var fuldkommen stemmende med Sandheden, eller som i ethvert Tilfælde kun berøede paa en eensidig Opfattelse. Det er denne Art af Indflydelse, jeg mener, vi maae ønske at gjøre en Ende paa, og derfor skulle vi efter min Mening gaae ind paa Justitsministerens Forslag. Af den Motivering, der blev fremsat af det ærede Medlem, som har stillet Underændringsforslaget (Zillisch), ville de ærede Herrer have bemærket, at han netop gjorde opmærksom paa, at der undertiden i saadanne Erklæring kunde være Ting, der egentlig ikke vedkom Sagen, men som det efter hans Mening ved samme Leilighed kunde være vigtigt at faae frembragne. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, da det Øvrige, jeg kunde have at sige, allerede er udtalt af den ærede foregaaende Taler; jeg vil blot raade til, at vi ikke mere give Bagtalelsen Rum, men tvinge dem, der i deres Erklæring have Noget at sige om Medborgere, til at gjøre dette saaledes, at det kan taale at sees i Offentlighedens Øjs; jeg troer altsaa, vi bør stemme imod Underændringsforslaget.

J. A. Hansen: Efter hvad der er udtalt, siden den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Zillisch) havde Ordet, kan jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Usædeligheden af at faae Grundene for Afslag paa Ansøgninger meddeelt, naar disse Grunde ikke findes i nogen af de afgivne Erklæring, maa man naturligviis anerkende; men som allerede bemærket, er der jo i Underændringsforslaget kun Spørgsmaal om at be-

stemme, at disse Grunde skulle meddeles under den Betingelse, at Erklæringerne ikke blive tilgængelige, og et saadant Bytte kan jeg paa ingen Maade gaae ind paa. Den ærede Rigsdagsmand udtalte, at han ikke kunde fatte, hvorledes det, naar man skulde meddele disse Grunde, vilde være muligt at gjøre en saadan Meddelelse almindelig for alle Tilfælde, eller endog i Forveien at have Svaret skriftlig, lithograferet eller trykt affattet. Jeg gjorde opmærksom paa, at det af en i disse Forhold meget sagkyndig Mand er oplyst, hvorledes dette kunde lade sig gjøre, og saameget er vist, at dersom Loven udkom, vilde denne Mand efter sin bestemte Erklæring troe at opfylde den ved at gaae frem paa den af ham antydede Maade. Han gav i den Anledning en Formel, som i alt Fald vilde blive benyttet af ham selv og maaskee kunde være en Anviisning for mange Andre, og jeg skal derfor med den ærede Formands Tilladelse oplæse den. Han sagde, at det, der meget godt i Forveien kunde lithograferes som et saadant Svar, kunde lyde saaledes: „Efter Omstændighederne og efter nogle Overveielse af samtlige de enkelte Spørgsmaal, som kunne have Indflydelse paa Afgjørelsen, veiede hvert for sig haade efter dets quantitative og dets kvalitative Vægt og efter den samlede Indflydelse, de i deres Heelhed maae have, saa meddeles herved Afslag paa Ansøgningen“. Jeg for mit Vedkommende troer, at en saadan Meddelelse af Grunde vilde være det Samme som slet ingen. Den ærede Rigsdagsmand var nu ikke tilfreds med Lovforslaget, og det kunde man overmaade vel vide i Forveien, idet han i forrige Session var saa stærk imod det Forslag, der dengang blev indbragt, at han endog ligefrem erklærede, at intet fornuftigt Menneſte kunde slutte sig dertil; det var imidlertid saa uheldigt, at saa at sige hele Folkethinget sluttede sig dertil. Naar den ærede Rigsdagsmand er saa overbevist om sin egen Fornuft ligeoverfor os Andre, saa kunde man jo meget godt vide, at han ikke kunde gaae ind paa Forslaget, saaledes som det nu foreligger. Jeg troede imidlertid, at der kunde være et Moment, som kunde bevæge ham til ibetmindste at forſone sig med den Tanke, at fornuftige Menneſter dog kunde gaae ind der-